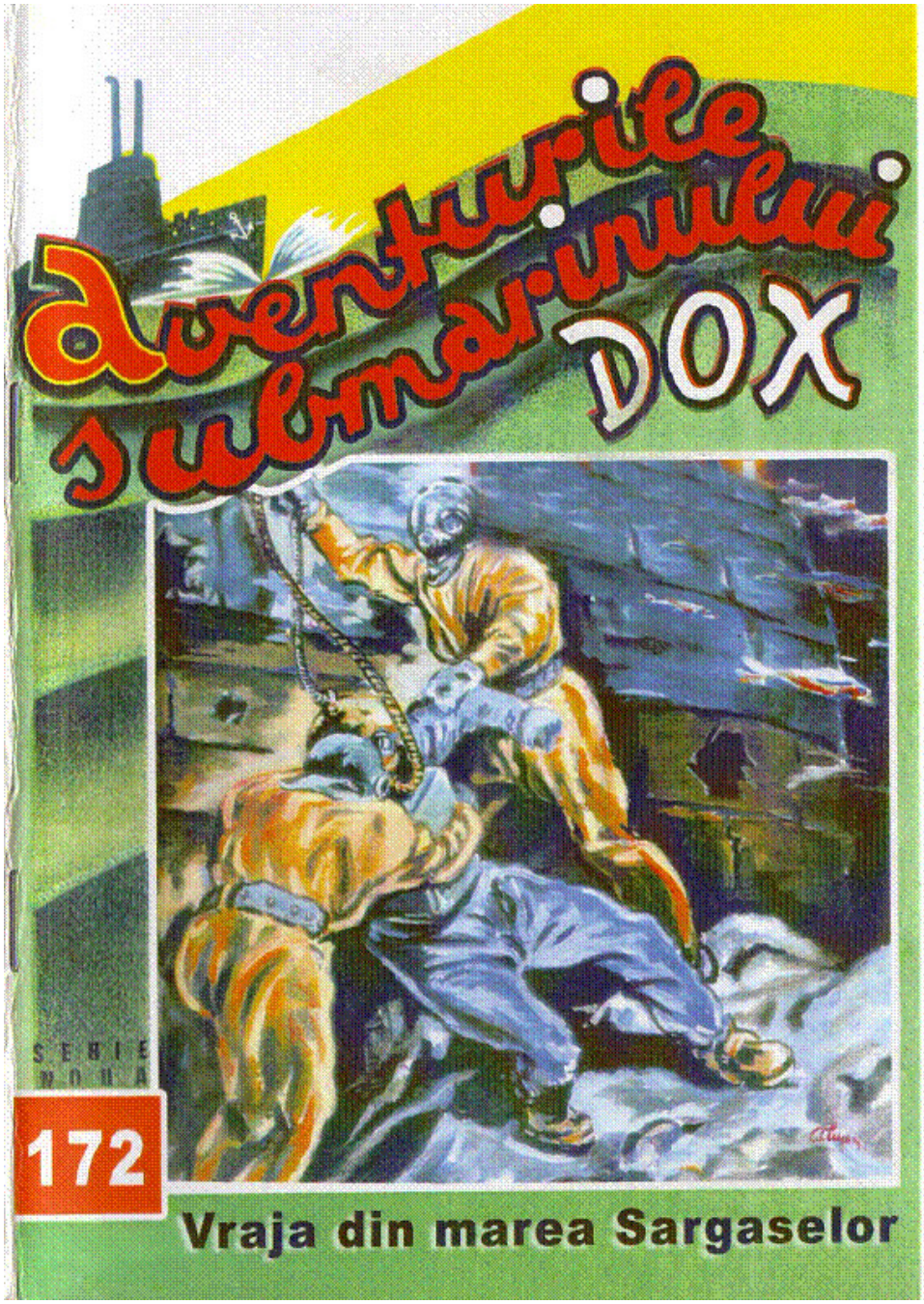
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
172
Vraja din marea Sargaselor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. Wa

Nr. 172.

VRAJA DIN MAREA SARGASELO

Traducere de LIA HÁ

V.2.0.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ARANGA SALVATORUL!

DUPĂ PATRU ZILE submarinul căpitanului Farrow a ajuns în marea Sargaselor. Călătoria a decurs fără nici un incident. Căpitanul reuşise să evite cu grijă toate navele care s-ar fi putut încrucişa cu submarinul, căci numai aşa putea fi sigur că nici un om nu va putea bănui unde se afla exact.

În fiecare noapte lua legătură prin radio cu „Insula Odihnei” unde tovarăşii săi rămaşi acolo se bucurau foarte mult de apropierea sfârşitului călătoriei, în jurul lumii a submarinului.

Seara era minunată, se făcuse aproape întuneric. George stătea cu tatăl său, cu doctorul Bertram care era în acelaşi timp şi cercetător şi medic pe submarin şi cu spaniolul Aranga pe care-i cunoscuseră în împrejurări ciudate pe insulele Capului Verde. Aranga povestea despre o călătorie pe care o făcuse odată pe o corabie cu un prieten. De povestit povestea foarte frumos şi nu era de mirare că ascultătorii îl urmăreau atenţi şi captivaţi.

Deodată, doctorul întrerupse povestirea şi arătă cu degetul în faţă. Acolo peştii săreau în sus din apă. Corpurile lor gălbui străluceau. Peşti mari cărora George le dădea cel puţin 40 de kilograme.

— Se pare că este un banc de bonite – explică doctorul Bertram. Sigur, peştii sunt urmăriţi de un rechin tigru. Prea puţin le ajută această fugă, răpitorul îi va prinde în cele din urmă.

— Cu toate acestea bonitele sunt şi ele peşti răpitori replică Aranga. Mănâncă şi ele bancuri întregi de scrumbii. Am avut

odată ocazia să observ un banc de bonite care a dat gata sute de scrumbii.

George se rezemase de balustrada vasului. Bancul peştilor vânat de rechin se apropia tot mai mult de submarin.

— Ce ar fi dacă am încerca să vedem fiara ce goneşte bonitele? întrebă George.

În aceeaşi clipă apăru Petre, vechiul cârmaci al submarinului. George îl văzu imediat şi îl strigă.

— Petre adu-mi te rog un năvod mare, poate reuşim să prindem unui din aceşti „peştişori". Ar fi buni pentru masa de seara.

Timonierul dispăru rapid şi reveni cu năvodul. George luă năvodul şi se aplecă mai mult peste balustradă în aşteptarea unei bonite ce făcea salturi în aer în apropiere.

— Ai grijă George, îi strigă căpitanul. Nu cred că este prea uşor să prinzi aşa ceva. Atenţie, dă-te înapoi!

Avertismentul veni însă prea târziu, un peşte mare ce părea să aibă mai mult de 40 kilograme făcu un salt uriaş şi nimeri direct în năvodul pe care George îl ţinea cu ambele mâini.

În urma şocului pentru care George nu era pregătit, fu aruncat peste bord. Pe punte se auziră imediat strigăte de spaimă. Rindow, care stătea în turn strigă în tubul acustic în camera maşinilor să se oprească imediat motoarele. Spaniolul reacţionă rapid.

— Un rechin, strigă el arătând o formă triunghiulară care se apropia tot mai repede, apoi sări în apă.

Farrow ştia că George nu numai că era un bun înotător, dar învăţase să se lupte şi cu rechinii. Totuşi căpitanul se uita îngrijorat după fiul său.

George înota cu năvodul gol în mană. Deci bonita cea mare îi scăpase. El înota voinicește spre submarin, dar rechinul se apropia tot mai mult. Marinarii puteau să-i vadă corpul lucios care se îndrepta direct spre George.

— Ai grijă, George! Un rechin! strigă Farrow cât putu de tare.

George ridică un braţ din apă în semn că observase şi ei pericolul. Nu-i era frică de monştrii mării, se mai luptase el cu ei, dar tot ce regreta acum era faptul ca nu avea un cuţit la el. Cuţitul rămăsese în centura care atârna acum în cabina sa. Deci trebuia să scape de rechin precum făcuse şi Aranga (vezi broşura nr. 107, „Pasagerul orb"). Dar astă cerea îndemânare şi sânge rece. George ştia că tovarăşii săi îi vor veni curând în ajutor, însă ceea ce îl îngrijora era faptul că se întuneca foarte repede şi nu mai putea vedea departe. Dar se va descurca el. Deodată tresari puternic căci exact în apropierea sa trecea un corp uriaş şi puternic – rechinul. Acesta încerca să-l atace de jos în sus, astfel îşi dădu seama că era vorba de un rechin tigru, cel mai periculos peşte din specia sa. Când rechinul îi apăru în faţă, George se întoarse rapid pe o parte aşa încât acesta nu-l nimeri. După câteva

salturi spre submarin se întoarse şi înotă mai departe pe spate, pentru că ştia că imediat va urma un al doilea atac. Şi într-adevăr urmă un al doilea atac al uriaşului rechin. Dar George, foarte îndemânatic, reuşi să prindă botul rechinului în plasa năvodului pe care-l mai avea încă la el. Începu să înoate mai departe dar năvodul oricât de tare ar fi fost, nu era o piedică pentru rechin Acesta se eliberă şi apăru foarte aproape de înotător.

— La o parte! strigă spaniolul. Îl atac eu. Am un cuţit la mine. Aranga care venise aproape gol la bordul submarinului primise de la Farrow nu numai lenjerie şi un costum, ci şi arme, George înota grăbit pe o parte deoarece ştia că rechinul îşi pregătea un nou atac. Dar ce să vezi! Dintr-o dată Aranga dispăruse. Abia se depărtase George de rechin la 6 metri, când îl văzu din nou îndreptându-se spre el. Dar ceva se întâmplase, acesta îşi pierduse din viteza sa şi se clătina uşor. Abia când rechinul se întoarse văzu o dâră închisă la culoare şi lungă care pornea de la piept până aproape de coadă. Aici străpunsese cuţitul lui Aranga. Chiar lângă George rechinul începu să bată puternic apa cu coada încât secunde întregi George nu reuşi să mai vadă nimic. Cu mişcări puternice îşi prinse mâinile de marginea balustradei şi printr-o săritură aterizâ pe punte submarinului. Petre îi ajută imediat. După două, trei secunde apăru la bord, dar în alt loc şi spaniolul Aranga care-i strânse mâinile lui George zicând:

— Foarte uşor ar fi putut să se termine rău! Mi-a trebuit ceva timp să ajung la dumneavoastră pentru că m-a împiedecat vârtejul submarinului, când acesta încerca să oprească. Dar dumneavoastră înotaţi foarte bine şi aţi reuşit să evitaţi atacul rechinului.

George protestă modest.

— Lauda trebuie adusă lui Petre. El a exersat mult cu mine metoda de luptă cu rechini. Dar înainte de toate, domnule Aranga dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc pentru că mi-aţi salvat viaţa. Asta nu o voi uita niciodată.

Căpitanul care venea acum cu doctorul Bertram îi mulţumi şi el spaniolului.

— Binecuvântez momentul când v-am luat la bordul submarinului meu. Noi, cei de aici n-am fi putut acţiona ca să-l ajutăm ca dumneavoastră pentru că nu puteam trage din cauza mişcărilor prea repezi ale lui George şi ale rechinului şi apoi afară începuse să se întunece.

— Altădată mă voi abţine să prind un peşte mare, cu năvodul, replică George. Spre norocul meu bonita a scăpat repede din năvod şi astfel n-a mai trebuit s-o trag şi pe ea după mine, pentru că nu mi-a venit imediat în minte să dau drumul năvodului. Dacă peştele m-ar fi tras mai adânc în apă, nu sunt singur că aş mai fi scăpat de atacul rechinului.

— Acum îmbrăcaţi-vă repede! îi sfătui căpitanul pe spaniol. Şi tu George! Nopţile aici sunt reci şi n-ar fi cazul să vă alegeţi cu

un guturai!

— Cu mine nu este aşa grav, îl asigură Aranga. De multe ori am mai înotat eu noaptea. Marea este ca să zic aşa, încă din copilărie, o a doua casă a mea. Dar să nu forţez prea mult nota. Domnul Hagen va fi aşa de drăguţ încât să-mi împrumute alt costum. Garderoba sa îmi vine perfect.

Hagen, inginerul, care făcea şi el parte din grup, a fost bineînţeles imediat de acord. Când ei începură să coboare scările înguste de fier spre interior s-au întâlnit în sala de comandă cu George care tocmai se schimbase şi se urca din nou în turn. Căpitanul şi doctorul Bertram au mers până la prora submarinului. Peter stătea lângă ei. George se grăbi spre cei trei.

— Sunt noutăţi? îl întrebă încet pe timonier. Tata şi doctorul se uită aşa de atenţi spre ceva.

— Acolo în faţă a apărut o lumină foarte ciudată, îi spuse Petre. Acum apare din nou. Vedeţi? Înainte a fost galbenă acum este verzuie.

George păşi între tatăl său şi doctor şi întrebă:

— Ce fel de lumină poate fi asta? O navă care merge înaintea noastră sau care vine spre noi? Lumina cam aşa ceva indică.

— Ciudat! spuse doctorul. Este greu de crezut că ar fi o navă. În marea Sargaselor sunt multe insule plutitoare, care produc biogaze. Probabil gazul de pe una din aceste insule s-a aprins de la sine. Se întâmplă foarte rar, dar teoretic ar fi posibil.

— Deci ceva asemănător cu luminile ciudate din mlaştini replică George. Doctorul dădu din cap şi George continuă. Trebuie să fie o flacără foarte mare altfel n-am putea-o vedea de aşa de departe.

— Probabil o barcă pescărească, care şi-a agăţat o faclă mare pentru ca prin strălucirea ei să atragă peştii, spuse Petre.

— Petre ar putea avea dreptate, spuse căpitanul care tăcuse până atunci. Rar s-ar încumeta o barcă pescărească să vină aşa departe pe mare. Bărcile primitive de aici abia dacă duc destulă gheaţă ca prada să ajungă proaspătă la mal. George mai încercă câteva explicaţii dar nimic nu părea să-i mulţumească.

— Să navigăm cât mai departe de această lumină.

Mai înainte de a da ordinul de schimbare a direcţiei şi-a luat binoclul şi s-a uitat într-acolo. Apoi spuse:

— Este o navă, probabil un iaht particular. Probabil că proprietarii au lăsat lumina aprinsă ca să atragă peştii cu gândul şi ei la o masă copioasă. În orice caz nu pot să văd luminile de poziţie. N-am putea merge mai aproape, tată, să vedem cu cine aveam de a face.

— Din partea mea OK! spuse căpitanul.

Submarinul se apropie de cealaltă navă. George luă binoclul tatălui său şi se uită îndelung. După o vreme spuse. Pot să recunosc foarte clar câteva siluete, care cu nişte unelte în formă de spadă prind peşti mari şi-i aruncă peste bord. Când George luă

din nou binoclul, remarcă o oarecare neliniște printre siluetele de pe navă. Ele își aruncaseră harpoanele, stinseră lumina și totul se cufundă în întuneric.

— Hai să cuplăm amortizoarele de sunet spuse căpitanul Farrow. Se poate ca cei de acolo să ne fi auzit și de aceea au încetat așa de repede orice activitate.

Petre se grăbi spre turn. Ceilalți încercau acum să repereze nava pe întuneric. Din nou se văzu focul din făclia aproape stinsă care lumină pentru ultima oară vasul înainte de a fi aruncată peste bord.

Câțiva din oamenii de pe iaht erau îmbrăcați în haine mexicane colorate, capetele le erau acoperite de pălării largi iar ei erau înveliți în eșarfe pestriță. Deodată apăru o altă siluetă într-un costum alb ce se grăbi spre marinarii care se ocupau cu luminile vasului și se îndreptă spre balustradă. Dar marinarii îl văzură și încercau acum să-l prindă, unul își scoase pistolul din centură fără însă să tragă vreun foc. Atunci omul sări peste balustradă și dispăru în întuneric. O nouă siluetă apăru la bord: un uriaș cu umerii largi și cu mișcări energice. Dădu din mâini agitat când marinarii îi povestiră ce tocmai se întâmplase. Apoi totul se scufundă din nou în întuneric și se auzi un zgomot de motor înfundat care se îndepărta.

— În turn! comandă căpitanul Farrow. Vom încerca să-l pescuim pe cel care a sărit în apă. Puneți rapid un reflector să putem observa mai bine suprafața apei. Oamenii de la bordul iahtului pot să ne vadă liniștiți cum îl aducem pe fugar la noi. Acolo pare să fie ceva putred. Cu o viteză mai mică submarinul pluti spre locul unde tocmai ancorase iahtul. Căpitanul localizase exact locul și acum el însuși preluă comanda în turn, iar George știa precis că tatăl său se va opri foarte aproape de cel căzut în apă…

II.
O AFACERE SERIOASĂ.

SUBMARINUL PLUTI ÎNCĂ CINCI MINUTE. În același timp câțiva marinari aduceau reflectorul. Dar, din fericire, luna care până atunci fusese acoperită de nori își arunca lumina argintie deasupra mării.

George își luă din nou binoclul și după o scurtă căutare, strigă:

— El înoată acolo, în față, la aproape 100 m!

Imediat îl descoperi și căpitanul pe înotătorul care se lupta cu valurile. Opri submarinul foarte aproape de el și Petre îi arunca acestuia un colac de salvare, apoi îi întinse mâna și-i ajută să se cațere la bord. Omul era foarte slăbit încât abia putu să se prindă de mâna lui Petre. Cel salvat era atât de epuizat de baia nocturnă încât leșină de îndată ce simți puntea sub el. Petre și Kem îl purtară cu grijă în turn de unde căpitanul ordonă să-l ducă în

cabina pentru bolnavi. Să văd ce pot face pentru el spuse doctorul Bertram. Kem şi Petre îl duseră pe necunoscut în interiorul submarinului. Căpitanul, George şi Aranga îi urmară fiind curioşi să afle câte ceva despre soarta lui. Străinul, care părea să fie de 25 de ani, a fost întins pe masa de consultaţie. Doctorul îl consultă şi se uită daca nu fusese rănit. Din fericire nu se vedea nici o rană. Activitatea inimii fu îmbunătăţită de doctor printr-o injecţie. Apoi aşteptă ca omul leşinat să deschidă ochii. Căpitanul intră cu grijă în micuţa cameră a doctorului.

— Nu este nici un pericol, spuse simplu doctorul. Inima este puţin obosită. Necazurile sufleteşti i-au adus daune fizice. O să se trezească în curând.

— Dacă îi este foame? întrebă căpitanul Farrow. Arată de parcă n-ar avea nici un pic de putere.

— Probabil, mormăi doctorul şi ordonă ca omul leşinat să fie pus pe unui din cele două paturi din cabină. Treptat se auzi respiraţia profundă a celui culcat pe pat. Puţin mai târziu îşi deschise ochii, clipi puţin, apoi încercă să se ridice, dar doctorul îl împinse uşurel în pat.

— Staţi culcat, îi spuse el pe un ton prietenos.

O vreme în cameră s-a lăsat liniştite. Deodată însă se auzi un suspin îndelung din pieptul celui salvat.

— „Senores”! Salvaţi-o pe Anita! Ea este la Luigi Arrantes pe iaht.

Căpitanul păşi spre pat, se uită la spaniol şi îi vorbi calm.

— Urmărim iahtul din care tocmai aţi sărit. Ce s-a întâmplat acolo?

Omul închise ochii din nou şi în cele din urmă spuse:

— Apă! Vă rog apă!

— O farfurie cu supă de carne! strigă doctorul surorii medicale care stătea lângă el. Sigur omul acesta abia a mâncat în ultimile zile sau poate chiar n-a mâncat deloc.

Spaniolul stătea foarte liniştit. Dar din când în când corpul îi era scuturat de frisoane, încât Petre începu să-l dezbrace. Când sora medicală se întoarse, Petre îl ridică şi începu să-l usuce cu un prosop de flotir. După acest masaj se văzu limpede că corpul începea sa se relaxeze. Petre adusese cu ei lenjerie uscată şi doctorul cu asistenta lui, foarte îndemânatici îl îmbrăcară imediat. Apoi sosi şi supa de carne, pe care doctorul Bertram i-o dădu pacientului său înghiţitura cu înghiţitură, când văzu că acesta voise să o înghită dintr-o dată. După ce spaniolul termină supa dădu din cap în semn de mulţumire şi se ridică puţin. Cu o voce cultivată, puternică şi binevoitoare începu să vorbească.

— Senores, Luigi Arrantes este un negustor bogat din San Juan. El îi face de mult timp curte surorii mele. Dar Anita nu-l putea suferi şi nu-i accepta propunerile. Totuşi el se purta frumos cu noi şi într-o zi ne invită într-o croaziera cu noul său iaht. În urmă cu trei zile am pornit la drum. Abia ajunserăm în largul

mării când câţiva matrozi m-au legat şi am fost dus într-o cameră de pe vas unde m-au închis. Acolo am rămas fără hrană şi fără apă. În seara aceasta am reuşit să mă eliberez. Am auzit ordine ca să navigam imediat mai departe pentru că văzuseră ivindu-se o navă străină, în disperarea mea am sărit peste bord, cu toate că nu sunt un prea bun înotător. Sunt atât de fericit şi va sunt recunoscător Senores că m-aţi salvat. O să urmăriţi mai departe iahtul pentru a salva pe sora mea?

— Desigur, dădu din cap căpitanul, liniştindu-l. Na-ţi auzit probabil pomenindu-se măcar odată numele meu.

Bărbatul însă nu ştia nimic de căpitanul Farrow şi de submarinul său, cel care hoinărea prin toate cele şapte mări ale lumii, dar se liniştise când căpitanul îi asigură că va face tot ce-i va sta în putinţă spre a o salva pe sora lui. Doctorul Bertram era foarte furios pe josnicia celor de pe iaht şi era de acord să se continue urmărirea cu toate mijloacele.

— Arrantes poate să fie foarte brutal, spuse tânărul spaniol care între timp îşi spuse numele – Gardena. — Dacă va vedea că este îndeaproape urmărit, se poate întâmpla ca sora mea să fie tratată foarte rău; poate chiar o vor chinui până la sânge.

— Voi încerca să alegem calea cea mai bună, îl linişti căpitanul pe tânăr. Trebuie însă să plec acum pentru a dirija din turn urmărirea iahtului. Vă găsiţi lângă doctorul Bertram în cea mai deplină siguranţă. Şi acum culcaţi-vă şi dormiţi un somn bun. Sper ca până mâine dimineaţa să vă pot da o veste bună. Apoi se înclină către spaniol şi părăsi împreună cu George şi cu Petre cabina medicală. Când au ajuns în turn, Rindow care stătea la cârmă îi spuse căpitanului:

— Zgomotele motoarelor iahtului se aud foarte bine. Nu pare să navigheze cu viteză prea mare pentru că noi înşine navigam cu jumătate din viteza submarinului, sau s-ar putea să mai fie încă vreo navă prin apropiere. Căpitanul şi George ascultară cu atenţie, Rindow nu se înşelase. Zgomotul unei nave se auzea în depărtare. După câteva minute căpitanul spuse:

— Cred dragul meu Rindow că s-ar putea să ai dreptate cu bănuiala ta că o altă navă s-ar afla în apropiere. Zgomotul motoarelor este altfel decât cel al iahtului. Ar fi foarte neplăcut dacă am urmări altă navă decât cea pe care dorim.

— Hai să mărim pentru puţin timp viteza submarinului şi să privim mai îndeaproape nava pe o urmărim. Aşa vom şti precis. Dacă este vorba de altă navă va trebui să schimbăm cursul şi să facem posibil să regăsim iahtul, căci prea departe nu poate să fie. La comanda ofiţerului de serviciu, submarinul şi mări viteza. Cu toate acestea datorită amortizoarelor de sunet, zgomotul motoarelor abia se auzea. Când zgomotul celorlalte motoare ale navei aflată în faţa submarinului se auzi din ce în ce mai distinct, căpitanul Farrow spuse:

— Se pare că nu este iahtul. Sunetul motorului îmi este deja familiar.

Cu ajutorul binoclului marinarii putură să vadă nava urmărită.

— Nu este iahtul, spuse Farrow categoric. Vasul de acolo din faţă stă mai adânc în apă şi foarte ciudat nu are lumini de poziţie. Acum navigăm incluzându-ne şi pe noi trei nave fără lumini de poziţie.

— Ce poate fi şi asta? strigă deodată căpitanul Farrow. Foarte aproape de nava pe care marinarii o vedeau prin binoclu, în faţa lor, se ridică din mare o lumină orbitoare. Câteva secunde mai târziu bubuituri puternice se rostogoleau asupra submarinului.

— Parcă am fi iarăşi în război! strigă Rindow. Asta seamănă cu explozia unei mici grenade! S-ar putea ca acest Arrantes să aibă o armă de artilerie la bord domnule comandant?

Farrow nu spuse nimic la început, apoi după ce totul s-a liniştit începu să explice:

— Este posibil ca Arrantes să nu se sfiiască să tragă asupra unui eventual urmăritor. Se pare că vasului din faţa noastră această grenadă nu i-a pricinuit stricăciuni prea greve. O mică gaură probabil, dar vasul îşi continuă liniştit cursul. Foarte ciudat!

— Dacă Arrantes are vreun duşman, care-l urmăreşte? întrebă George, a cărui bogată fantezie începu să lucreze din plin. Atunci am avea un nesperat aliat. Numai aşa poate fi, pentru că altfel Arrantes n-ar fi tras. O vreme nimeni nu vorbi în turn. Într-un târziu George spuse:

— Ce-ar fi dacă am îndrăzni să ne apropiem mai mult de vas tată?

— Aş vrea ca la început să rămânem neutri – explică căpitanul. S-ar putea să fie o corabie pirat, care urmăreşte iahtul. La această decizie am ajuns din două motive: mai întâi nu are aprinse luminile de poziţie şi apoi nava nu are avarii grave din cauza grenadei. Toate acestea mă duc la concluzia că nu este vorba de un vas particular care ar avea de rezolvat probleme personale cu Arrantes. Hai să aşteptăm până se face ziua. Atunci vom putea observa mai bine nava şi după caz, o putem şi ataca.

— Sărmana fată, îmi pare rău de ea spuse Rindow. Acest Arrantes pare să fie un monstru, devreme ce a îndrăznit să folosească tunul de pe vas.

— Ai deja vreun plan prin care am putea-o elibera pe fată, fără ca Arrantes să ne poată face ceva rău, tată? întrebă George. Căpitanul scutură din cap.

— Trebuie să se ivească o ocazie. Mai întâi trebuie să ajungem mai aproape de vas. Dar în nici un caz nu avem voie să-l ameninţăm cu armele. Poate am putea arunca o grenadă care să-i adoarmă 24 de ore sau reuşim să ne strecurăm pe ascuns pe vas şi să vedem ce se întâmplă. Dar grenada care să-i adoarmă nu se pare cel mai inteligent lucru.

George însă ar fi dorit, din spirit de aventură, să nu se folosească grenada, ci să se furişeze pe vas şi să o elibereze pe captivă, dar tatăl său nu se lăsa influenţat de mintea lui înfierbântată. El făcea ceea ce îi poruncea raţiunea şi experienţa şi ceea ce pentru moment i se părea cea mai potrivită manevră.

— Înainte de toate, spuse Farrow, trebuie să ştim precis dacă nava din faţă este o navă pirat sau nu. Dacă se dovedeşte a fi o navă pirat atunci vom fi obligaţi să sărim în ajutorul lui Arrantes.

Atunci izbucni o a doua explozie la suprafaţa apei. Vasul pirat cum îl numise căpitanul Farrow avea într-adevăr curaj. El îşi continua urmărirea şi îşi mări viteza. Din nou se văzu o coloană de flăcări lângă navă şi iarăşi se auziră bubuituri puternice. Nava atacată făcu repede un viraj după care îşi continuă drumul mărindu-şi din nou puţin viteza. Căpitanul Farrow se hotărî să mărească şi el viteza şi să închidă amortizoarele de sunet. Zgomotul motoarelor Diesel de pe nava din faţă era destul de mare încât să acopere celelalte motoare.

— Fratele meu mi-a spus odată, zise Aranga după o vreme, că în Mexic acţionează un pirat foarte îndrăzneţ. Se numeşte Juan Barbuda.

— Asta s-ar potrivi cu căpitanul navei din faţa noastră spuse Farrow. Probabil Arrantes a recunoscut cuterul temutului pirat şi de aceea a tras el mai înainte de a fi prea târziu. Deocamdată numai aşa ne putem explica cele petrecute. Dacă Arrantes va reuşi printr-o lovitură îndemânatică să-l scoată din luptă pe pirat, ar fi în avantajul nostru. Dacă însă piratul atacă iahtul mexicanului nu avem încotro trebuie să intervenim în luptă.

— După cât ştiu de la fratele meu, nu va fi uşor cu Barbuda adăugă Aranga. Chiar şi forţele de ordine n-au putut face nimic până acum. Pentru noi ar fi în orice caz mult mai bine dacă Arrantes l-ar opri prin câteva lovituri bine ţintite.

Căpitanul Farrow îşi aplecă capul încoace şi încolo şi spuse în sfârşit:

— Dacă însă Arrantes va reuşi să-l scoată din luptă pe piratul pe care nu l-au putut nici forţele de ordine să-l prindă, el se va crede de neînvins. Atunci ne va fi mai greu să-l înfruntăm. Dar avem grenadele cu gaz – interveni George.

— Asta numai în cel mai rău caz – spuse căpitanul.

— Nu ne mai rămâne decât să ne gândim, spuse Aranga cum ar fi mai bine să evităm o baie de sânge de ambele părţi, folosind grenadele cu gaz care oricum nu produc efecte grave asupra oamenilor de pe navă.

A treia explozie răsună din nou. Grenada însă a căzut tot în mare. Din nou corabia piratului făcu un mic viraj pentru a scăpa din raza de ochire şi-şi urmă drumul mai departe. Şi de data aceasta îşi mări viteza.

— Omul acesta are excelente maşini în cuterul său strigă căpitanul. Atunci trebuie să deschidem compresoarele şi să

încercăm să ajungem cât mai aproape. Dar ce este acolo în faţă?

— Un punct. Probabil iahtul lui Arrantes, spuse George, el fiind mereu primul care-şi dădea cu părerea.

— Cred că piratului nu-i prea pasă de atacuri, conchise ferm Farrow.

Ca să ajungă mai aproape de pirat aşa cum dorise, căpitanul ordonă să se pornească imediat compresoarele. Treptat distanţa dintre cele două nave se micşora. Căpitanul Farrow nu trebuia să se teamă că va fi descoperit pentru că luna se afla în spatele navei sale, iar dacă piraţii s-ar fi uitat într-adevăr în spate, ea ar fi fost mascată de strălucirea argintie a valurilor mării. Apoi căpitanul îşi concentră toată atenţia asupra iahtului mexicanului.

Submarinul se apropie tot mai mult de cuterul îndrăzneţului pirat: Farrow crezu pentru prima dată povestea lui Aranga şi era aproape sigur că îl avea pe Barbuda în faţă. Oricare alt căpitan s-ar fi îndepărtat încă de la prima grenadă de cealaltă navă. Dar nu un pirat care ar avea o navă cu asemenea maşini performante. Iahtul se putea vedea deja cu ochiul liber. În spatele lui se ridicau valuri înalte, dar atât vasul piratului cât şi submarinul îi erau superioare ca viteză. La pupa iahtului fulgeră din nou – câteva secunde mai târziu grenada căzu foarte aproape de cuterul piratului, care însă nu deschise focul, cu toate că era foarte puţin probabil ca să nu aibă la bord măcar un tun. Explozia care urmă făcu un val atât de mare încât acoperi un moment puntea cuterului.

Nici această lovitură însă nu-l deranja pe pirat. El naviga mai departe. Numai atât a făcut – o abatere de la linia de tragere, fiind conştient că în curând prada îi va cădea în braţe.

III.
O URMĂRIRE ÎNVERŞUNATĂ.

— ÎN SCURT TIMP PIRATUL VA AJUNGE LÂNGĂ IAHT, constată căpitanul Farrow care-şi lua din când în când binoclul de la ochi.

— Dacă nu va mai fi o altă lovitură, replică Rindow.

Abia termină de vorbit ofiţerul prim, când pe puntea din faţă a cuterului se văzu un fulger scurt şi puternic. La pupa iahtului urmărit se ridică puţin mai târziu o imensă coloană de flăcări şi o explozie puternică cutremură noaptea deasupra mării; iahtul mexicanului se clătină câteva secunde încolo şi încoace, apoi rămase pe loc legănându-se încă puţin deasupra valurilor. Dacă prin această lovitură n-a fost distrus complet iahtul, totuşi curajul de până acum al mexicanului a fost redus.

— Cu toată viteza înainte! strigă căpitanul Farrow prin tubul acustic spre camera maşinilor. El ştia prea bine că în curând va avea loc o luptă între iaht şi cuterul piratului şi dorea pe cât se putea să fie în apropiere şi să intervină la caz de nevoie.

Submarinul porni ca săgeata într-acolo dar deodată uruitul zgomotos al unui motor încetă. Imediat viteza submarinului scăzu simţitor.

— Ce se întâmplă? întrebă căpitanul.

— Conducta pentru lubrifianţi este găurită.

— Reparaţia se poate face imediat. Lucraţi repede – strigă căpitanul. Am nevoie foarte urgent de toată puterea motoarelor.

Farrow avea o privire cumplită când se uita după cuterul care se îndepărta repede şi în curând ajunse chiar lângă iaht. Ceea ce întâmplă în următoarele momente acolo nu putu să vadă nimeni de pe submarin căci tocmai atunci se ascunse luna în spatele unui nor întunecat, aşa încât lipsea chiar şi lumina palidă a acesteia. Totuşi oamenii de pe submarin reuşiră să vadă nişte mici puncte de lumină care se mişcau încolo şi încoace, sclipeau o secundă apoi dispăreau. Împuşcături de pistol se auzeau în noapte, deci oamenii de pe iaht nu se lăsau, încercau să se împotrivească.

— Dacă am arunca o grenadă cu gaze – spuse George tatălui său, atunci am putea merge acolo fără nici o problemă.

— Asta n-aş dori să fac acum, îi răspunse căpitanul. Cei de acolo nu ştiu că este vorba numai de o grenadă care să-i adoarmă. Ei ar putea să ne înţeleagă greşit. Astfel neutralitatea noastră s-ar duce dracului şi în afară de asta datorită întunericului, cu toată îndemânarea de a trage a lui Jean Brike, numai printr-un noroc grenada ar putea cădea pe puntea cuterului lăsând gazul să acţioneze. Presupun că cei de pe cuter nu vor părăsi iahtul până nu vor lua toţi oamenii de pe vas. Până atunci trebuie să fim deja acolo, să vedem ce se întâmplă.

— Rindow, adună jumătate din echipaj, bineînţeles înarmat pentru a putea începe acţiunea de salvare când va fi necesar. Fiecare bărbat trebuie să aibă o grenadă cu gaz asupra sa. În caz de supremă necesitate să putem acoperi cu gaze ambele ambarcaţiuni.

Rindow dispăru din turn în interiorul navei pentru a participa la conducerea ei.

— Cum staţi cu lucrul acolo în sala maşinilor? întrebă după o vreme căpitanul în portavoce.

Inginerul Hagen se prezentă şi spuse:

— Jumătate din defecţiune a fost deja reparată, domnule căpitan. Trebuie să înlocuim toată conducta pentru că datorită zguduiturilor puternice s-a crăpat în mai multe locuri. Peste zece minute sau un sfert de oră stricăciunile vor fi reparate.

— Grăbeşte-te Hagen! îl zori căpitanul. Piratul stăpâneşte aproape tot iahtul.

— Nu aş vrea să ajungem acolo prea târziu. Cu toată graba trebuie să lucrez însă cu grijă – răspunse inginerul. Altfel s-ar putea să avem o pană mult mai gravă.

— Faceţi-vă treaba în linişte, încheie căpitanul Farrow, apoi privi din nou în direcţia de navigaţie.

Departe, în faţă apăreau încă, din când în când punctuleţele de lumină. Acum s-ar putea să audă piraţii zgomotul motoarelor submarinului. Asta i-ar face să se grăbească mai mult. Cu toate că nu le-ar păsa ce fel de navă s-ar apropia de ei, totuşi n-ar dori în nici un caz o întâlnire pentru că se gândesc că ar putea fi o navă de patrulare sau o navă a poliţiei ceea ce cred că ar fi ultimul lucru pe care şi l-ar dori.

— Deschideţi amortizoarele de sunet, ordonă căpitanul Farrow.

El dorea să dea impresia că nava lui ar fi din întâmplare prin apropiere şi că şi-a schimbat cursul. Cu fiecare secundă submarinul se apropia tot mai mult de cuterul piratului. Căpitanul se bucura în sinea sa că părea puţin probabil să-i surprindă pe cei de pe cuter ca să le ia prada şi s-o elibereze pe tânăra fată. Deodată însă se auzi uruitul puternic al motoarelor unei nave. Micile puncte de lumină dispărură dintr-odată. Ritmul motoarelor navei din faţa submarinului se accelera, iar zgomotul motoarelor se auzea tot mai slab.

Asta însemna că nava piratului se îndepărta încet de submarin.

— Ne scapă piraţii! strigă Farrow.

— Numai pe moment! încercă George să-şi consoleze tatăl.

— Sigur au luat şi fata, spuse căpitanul. Vor cere ceva bani pentru răscumpărare.

— Poate să fie de acum o lungă vânătoare adăugă ferm Aranga. Pentru a nu fi descoperiţi ar trebui să navigăm sub apă, dacă asta nu ne-ar micşora simţitor viteza.

După câteva minute sosi din sala maşinilor vestea că defecţiunea conductei a fost reparată.

— Porniţi al doilea motor! le strigă imediat căpitanul Farrow. Curând submarinul îşi mări viteza. Se puteau auzi strigătele marinarilor de pe iaht, astfel încât marinarii de pe submarin descoperiră foarte repede iahtul. Perdeaua de nori ce acoperea luna s-a destrămat, iar la lumina palidă a astrului nopţii iahtul mexicanului deveni vizibil. El se legăna pe valuri la aproape o sută de metri de submarin. Căpitanul Farrow aproape că-şi lipi submarinul de iaht şi strigă:

— Este cumva domnul Luigi Arrantes la bord?

— Este, dar e foarte grav rănit de schija unei grenade, veni răspunsul. Abia dacă va supravieţui până mâine.

— Unde este senorita Anita Gardena? mai întrebă căpitanul.

Întrebarea căpitanului fusese atât de categorică încât cel întrebat nu ezită să răspundă.

— Este răpită de piratul Barbuda!

— Voi trimite o telegramă la San Juan – le strigă Farrow. Pe voi nu vă putem lua la bord. Cârma vă este distrusă nu-i aşa?

— Sfărâmată! Suntem complet neajutoraţi.

— Rugaţi-vă sfinţilor să ne ajute ca să vă putem ajuta şi să eliberăm fata.

— Ne pare aşa de rău, dar am ascultat comanda, se dezvinovăţi omul de pe iaht.

Căpitanul nu mai putea răspunde căci avea de dat un ordin:

— Cu toată viteza înainte! Să urmărim piraţii!

Din nou submarinul se îndepărtă puţin câte puţin de iaht. Farrow naviga din nou cu ajutorul compresoarelor, însă îşi deschise iar amortizoarele de sunet. Viteza începu să crească. Ţelul său era acum să ajungă cât mai repede vasul pirat. Dar încotro se în dreaptă el? Nu-şi mai urmează cursul de până acum. Probabil că Barbuda cunoaşte un drum mai aparte şi de aceea şi-a schimbat cursul. Cei de pe submarin ascultau cu atenţie în noapte, în vreme ce vasul despica furtunos valurile. George spuse în sfârşit:

— La babord trebuie să se găsească cuterul! Şi el şi-a schimbat cursul!

Rindow care apăruse de mult în turn confirmă cele spuse de George. Căpitanul lăsă submarinul să se îndrepte în direcţia de unde se părea că se aud sunetele motorului cuterului.

După un sfert de oră căpitanul era sigur că nu urmărea o alta navă fără importanţă şi era într-adevăr pe urmele piratului.

— Suntem pe drumul cel bun, spuse Farrow. Păcat că luna nu mai luminează. Nu ne va fi uşor să ne apropiem neobservaţi de cuter.

Întâi cuterul apăru ca un punct întunecat pe suprafaţa argintie a apei mării. Marinarii se convinseră însă cu ajutorul binoclului că într-adevăr punctul era vasul căutat. Am avut noroc spuse Aranga.

— Dacă nu mă înşel, acolo în depărtare se mai văd câteva mici puncte întunecate, spuse George. Dacă sunt insule atunci ar trebui să ne grăbim să ajungem cuterul înainte de a ancora şi a-şi găsi o ascunzătoare în care ar putea să dispară.

— La proră, luna nu ne-ar orbi aşa, remarcă spaniolul şi sări peste balustrada turnului.

George şi Petre îl urmară imediat, iar căpitanul care între timp îi lăsă din nou comanda lui Rindow îi însoţi. Spaniolul avusese dreptate. La proră strălucirea de la suprafaţa apei nu deranja atât, întrucât unghiul de observaţie se reducea simţitor, iar unghiul sub care se distingea suprafaţa mării se modifica şi el.

George tocmai voia să spună ceva când foarte aproape de submarin se ridică în sus o coloană de apă, se întinse sub formă de ciupercă şi apoi căzu făcând un zgomot asurzitor. Din această cauză nu se mai auzi nici un cuvânt. Imediat valurile năvăliră peste submarin. Cei patru de la proră se retraseră fără să vrea Aranga tăcea, Petre înjura şi George spuse numai „Ah”, în timp ce căpitanul dădu din cap.

— O mină cu ceas! spuse Farrow convins. Prin asta Barbuda vrea să ne oprească din urmărire. Însă s-a cam înşelat.

— Atenţie! îi avertiză spaniolul care nu era în nici un caz un fricos.

— Ar fi mai bine să facem o mică întoarcere! strigă căpitanul şi dădu încă din turn îndrumările necesare. Ne-am mai putea întâlni cu asemenea „glume”! Sigur piratul ne-a auzit submarinul şi şi-a închipuit că ar fi o navă a pazei de coastă a marinei şi că se apără cu toate mijloacele, este de la sine înţeles. Prin viteza mare a submarinului acesta ajunsese la o foarte mică distanţă de cuter însă acuma după schimbarea cursului distanţa se mări din nou. Punctele din depărtare spre care se îndreptau acum piraţii deveniseră între timp mai mari. Era vorba, aşa cum deja ghiciseră, de nişte mici insule care formau un grup şi păreau legate între ele. Printre ele cuterul putea foarte bine să-şi găsească o ascunzătoare.

Căpitanul Farrow închise din nou amortizoarele de sunet. Nu-şi mai aveau rostul de vreme ce piraţii îi descoperiseră. Trebuia acum numai să-şi găsească o poziţie bună de tragere de unde Jean Brike – tunarul submarinului – să poată nimeri cuterul cu grenada cu gaze. Tunarului i s-a ordonat deja să se urce pe punte. El încărca deja tunul cu grenade cu gaz somnifer. De o parte a submarinului explodă din nou o mină. Aşadar piraţii puseseră un adevărat lanţ de mine. Fusese un noroc faptul că lui Farrow îi venise în minte să schimbe puţin cursul navei sale. Dacă nu, sigur aceasta a doua mină ar fi explodat sub submarinul său. Din aşezarea aşa de vicleană a minelor şi-au putut da seama marinarii ce fel de om era Barbuda şi cum reuşise el până acum atât de iscusit să scape de toate pericolele. Jean care îşi încărcase între timp tunul îl îndrepta acum în direcţia cuterului. Aştepta numai comanda foc. Dar căpitanul mai ezita încă pentru că distanţa până la cuter era încă destul de mare. O lovitură care nu le-ar fi reuşit l-ar fi avertizat pe pirat şi asta dorea să evite căpitanul. Dar în curând va regreta amarnic această ezitare. Un val de nori acoperi din nou luna reducând complet vizibilitatea. Norii ascundeau un corp argintiu care plutea şi se ridică spre cer într-un punct aproape neobservat. Cea de a treia mină explodă atât de aproape încât marinarii de pe submarin văzură flacăra exploziei sub apă. O masă mare de apă lovi puternic puntea submarinului. Spre mirarea lui Aranga căpitanul exclamă:

— Excelent! Acum Barbuda este sigur că mina lui ne-a lovit submarinul. El nu poate şti că cei doi pereţi de oţel ai submarinului ar rezista la o lovitură şi mai puternică. Dacă ne scufundăm acum trebuie să creadă că am fost loviţi de mina lui. Norii care acoperă acum luna sunt destul de mulţi, aşa că încât ea va străluci din nou abia peste o jumătate de oră. În acest fel putem liniştiţi să ne apropiem, cât mai mult de cuter fără să fim observaţi.

Pe cuter era foarte multă lumină. Fusese aprins un reflector pentru ca Barbuda să poată supraveghea foarte atent suprafaţa

mării. Dar distanţa dintre cuter şi submarin era suficient de mare încât reflectorul nu-l putea da de gol. Cei din submarin lăsaseră să alunece scările de metal din turn în interiorul submarinului, în camera de comandă. Farrow însuşi închise apoi capacul. Între timp pompele umpleau cu apă rezervoarele de balast. Curând submarinul dispăru cu totul sub apă. Căpitanul folosi periscopul pentru a privi afară. După un timp spuse:

— Cuterul şi-a schimbat direcţia şi vine spre noi, probabil vor să inspecteze locul unde presupun că ar fi avut loc explozia. Mina aceasta ne-a cam venit în ajutor. Dacă presupune că ne-a nimerit nu-şi va mai da atâta osteneală. Asta ar fi în avantajul nostru. Căpitanul se mai interesă de la Jean Brike dacă şi-a asigurat încărcătura de la tunul de la prora. Bătrânul tunar îl asigură că-şi făcuse bine treaba. Cuterul venea că cu mare viteză înapoi. Lumina reflectorului localizase de mult locul exploziei.

„Ce direcţie va alege oare acum Barbuda?" îşi spuse Farrow fără să găsească însă un răspuns. Trecură câteva minute. Căpitanul începu să se uite din nou prin periscopul care abia depăşea suprafaţa apei. Posibilitatea de a fi descoperit de piraţi era mică.

— Barbuda s-a convins că am dispărut, spuse după o vreme căpitanul. Reflectorul încă mai este aprins. După câteva minute se stinse reflectorul. Aranga insistă asupra faptului că Barbuda şi-a asigurat drumul spre ascunzătoare înconjurându-l cu mine. Căpitanul fu de acord cu spaniolul, dar bariera nu i se părea suficient de puternică pentru a împiedeca înaintarea submarinului „în război am trecut noi peste baraje mult mai puternice şi mai periculoase" spuse încet căpitanul. Trebuie să aşteptăm să se facă ziuă pentru a vedea ceva de sub apă. Până se luminează nu mai este mult. Şi în afară de asta sper ca lumina lunii să ne permită să vedem dacă sub apă ar mai fi vreo piedică până la o anumită adâncime. Spaniolul întrebă dacă nu cumva se poate folosi periscopul pentru a vedea sub apă. Căpitanul scutură râzând din cap. Veţi vedea încă câteva lucruri pe aici care au fost perfecţionate de inginerul nostru Hagen. Noi putem în acelaşi timp vedea şi sub apă şi la suprafaţa ei.

— Uimitor răspunse Aranga, dar după un timp adăugă. Momentan însă nu puteţi vedea nimic domnule căpitan.

— Nu-i important! În curând luna va ieşi din nori. Atunci voi repera din nou cuterul care sigur încă nu a reuşit să ajungă la insule.

Într-adevăr nu dură nici cinci minute până când luna apăru din nou strălucind deasupra mării. Acum căpitanul se uită iar prin periscop mult mai atent şi constată că vasul piraţilor îşi continua mersul mult mai liniştit, iar luna lumina suficient de puternic pentru a se putea zări cam doi metri în adâncul mării.

— Cuterul se îndreaptă spre partea de nord a insulelor – îi informă căpitanul pe tovarăşii săi din camera de comandă.

Căpitanul spuse din nou:

— Am ajuns aproape la o mie de metri de cuter.

Acesta se îndreaptă spre un canal îngust ce se află între două insule. Navigarea este mult mai înceată şi mersul său este în zigzag. Trebuie, culmea ironiei, să navigheze astfel, încât să evite minele puse de ei însuşi pentru a se proteja. Acum se văd semnale luminoase. Barbuda se pare, are şi patrule pe insula aleasă ca ascunzătoare. Rindow, preia tu periscopul. Eu merg în cabina de la proră ca să dau de acolo comanda încotro să navigăm. Veniţi cu mine domnule Aranga dacă vreţi să priviţi viaţa ce mişună sub apă. Submarinul încă mai naviga cu viteză destul de mare. Rindow recunoscu imediat şi el, prin periscop, cuterul de care submarinul lui Farrow era despărţit de aproximativ opt sute de metri. El mergea încă în zigzag pentru a evita barajul de mine. Era imposibil ca submarinul să urmeze exact cursul cuterului prin curbele şi hăţişurile canalului pentru a evita şi el minele. Zigzagurile pe care le descria cuterul în drumul său erau mult prea imprevizibile pentru orice urmărire. Ca să nu mai vorbim de barajul de mine. Care-i obliga pe căpitan să fie atent la fiecare pas. Ca să treacă nevătămat barajul minelor, submarinul ar fi trebuit să fie una cu cuterul. Dar acum era prea târziu. Căpitanul merse cu Aranga, George şi Petre la prora unde inginerul Hagen construise minunatele ferestre de sticlă protejate de blindaje mobile de oţel. Acum trebuiau trase pentru ca să permită cercetarea submarină. Lângă ferestre inginerul montase şi reflectoarele, pe care căpitanul deocamdată renunţă să le pună în funcţiune întrucât spera ca lumina lunii să fie destul de puternică, ca să-i permită orice observaţie submarină. Blindajele ferestrelor se lăsară uşor în jos la comanda automată a butonului electric. Aranga fu surprins, să vadă dintr-o dată prin sticlă cum apele adâncurilor împresoară submarinul. Peşti de toate felurile se îmbulziră în lături, când monstrul de oţel zvâcni înainte. Pe o rază de cincisprezece metri se putea distinge clar orice obiect submarin.

— Credeţi acum domnule Aranga, că suntem în stare să evităm orice baraj de mine? îşi întrebă Farrow musafirul.

— Nemaipomenit! Exclamă acesta, după ce căpitanul îi arătă întregul dispozitiv de reflectoare şi-l lămuri că acum nu era necesar să-l pună în funcţiune. Acum pricep şi eu, cum puteţi să scăpaţi din atâtea primejdii, care de altfel nu vă ocolesc deloc, încheie el.

IV.
O ACŢIUNE PERICULOASĂ.

DUPĂ APROAPE ZECE MINUTE, căpitanul dădu indicaţii în camera de comandă prin staţia de interfon care lega între ele toate încăperile submarinului.

— Navigaţi încet Rindow! Trebuie să ajungem aproape de primul baraj de mine. Mai vedeţi încă cuterul?

— Nu domnule căpitan, veni răspunsul. El a dispărut în spatele uneia din cele mai mari insule ale grupului. Ţin direct cursul pe canalul strâmt pe care el a navigat.

— Navigăm fără mişcările în zigzag ale cuterului. Foarte bine! Numai, încet vă rog.

Spre uimirea lui Aranga, căpitanul se adresă acum lui George şi lui Petre.

— Puneţi-vă costumele de scafandru şi vedeţi să ajungeţi pe punte. Luaţi şi foarfeci de tăiat tabla cu voi.

— Dar cum pot ca să iasă oamenii din submarin, domnule căpitan? întrebă Aranga nedumerit. Vreţi să ieşiţi la suprafaţă? Trebuie doar să iasă căţărându-se prin turn.

Farrow îl lămuri pe spaniol:

— Nu nu-i nevoie de asta! Mergeţi numai cu cei doi şi priviţi cu atenţie dispozitivul pe care l-a imaginat Hagen, inginerul nostru. Mirat, Aranga îi urmă pe George şi Petre, care se grăbeau spre magazie ca să-şi îmbrace costumele de scafandru, cu care puteau acţiona independent de submarin, întrucât aveau suficiente rezerve de aer respirabil, în cilindrul de oţel pe care-l purtau în spinare. Ochii lui Aranga se măriră şi mai mult de uimire, când ambii scafandri păşiră hotărâţi spre camera de imersare la babordul submarinului. Aranga zări mica uşiţă, care ducea în camera de imersare. George şi Petre păşiră în ea şi traseră zăvorul după ei. După un semnal sonor care a urmat, imediat o pompă puternică începu să lucreze şi introduse apa în camera de imersare. Aranga fugi la prora în cabina în care căpitanul mai stătea încă şi îi spuse:

— Asta este într-adevăr formidabil. Dar cum vor putea fiul dumneavoastră să se urce în timpul mersului pe punte?

Căpitanul dădu din mână, îl întrerupse pe spaniol şi dădu comanda:

— Opriţi-vă! Imediat opriţi-vă! Se vede un baraj de mine.

Aranga văzu înspăimântat prin fereastră aproape de proră o dungă întunecată de care erau agăţate câteva globuri. Chiar şi înfăţişarea lor exterioară avea ceva ce-ţi inspira teama: erau mine, care prin puterea lor erau în stare să distrugă vase de câteva tone. Cu o smucitură – aşa i se păru cel puţin spaniolului – submarinul rămase liniştit în apă. Lui Aranga îi scăpă un suspin de uşurare, apoi spuse.

— M-am temut că vasul nu va putea să se oprească aşa repede.

— Acum urmează un moment tot atât de periculos, spuse căpitanul. Trebuie să navigăm extrem de încet prin barajul de mine pentru ca cei doi scafandri să le poată înlătura.

— Să sperăm că prin atingerea lor nu vor exploda – spuse spaniolul.

— Oh nu, am mai dezamorsat noi şi altădată astfel de mine fără să se fi întâmplat nimic – îi replică căpitanul Farrow. Aşadar să sperăm că şi de data aceasta acest act îndrăzneţ va reuşi. Atenţie! George dă semnalul că el şi Petre sunt gata!

Câteva bătăi fuseseră auzite de sus, de pe punte. Peste câteva secunde nava începu să plutească uşor. Făcu câteva cotituri şi apoi rămase din nou liniştită. Această acţiune fu suficientă pentru ca submarinul să treacă încet prin coridorul de mine. George şi Petre tăiau de zor cu foarfecele cablul gros de oţel. Cablul greu şi minele şi mai grele se scufundară rapid în adâncul mării, acolo unde nu mai puteau face nici un rău. Însă pentru că s-ar fi putut întâmpla ca una din mine să explodeze dacă ar fi atins un loc stâncos de pe fundul apei, cei doi de cum şi-au terminat lucrul s-au urcat repede pe puntea submarinului. Dar au avut noroc. Nici o mină nu a explodat. Submarinul porni din nou încet când căpitanul văzu din interiorul prorei minele căzând adânc în apă. Farrow răsuflă uşurat, când totul rămase liniştit şi apoi îi spuse lui Aranga.

— Am avut noroc. Fundul mării se pare că este cu nămol.

Nici o mină nu a explodat. Spaniolul îşi făcu rapid o cruce mare şi îşi lăsă în jos mâinile. El nu spuse nici un cuvânt dar se vedea pe faţa sa cum gândurile i se îndreptau spre cei doi bărbaţi fără frică care reuşiseră să îndepărteze minele. După câteva minute apăru în faţa ferestrei de la proră o a doua linie. Un al doilea cablu de oţel. Însă de această dată nu mai erau agăţate mine de el.

— Aha! O instalaţie de alarmare – îşi spuse căpitanul. Instalaţia însă nu este aşa de periculoasă. Cei doi de sus vor rezolva şi asta. Şi într-adevăr căzu cablul care însă nu avea rezistenţa primului de care erau legate minele, tocmai în momentul când submarinul aproape îl atinse.

— Ne găsim spre norocul nostru la adâncimea potrivită – spuse căpitanul. Piraţii au pus capcanele în aşa fel încât şi micile ambarcaţiuni să le poată atinge.

— Într-adevăr ceva nemaipomenit! spuse Aranga. Dacă ar fi aici bărci de pescuit cu siguranţă o grămadă s-ar agăţa în aceste capcane! Acum, drumul nostru către insulă este pe deplin liber.

— Aşteptaţi domnule Aranga! Cine ştie ce se mai poate întâmpla? Cine ştie ce capcane mai pot fi?

— Da, da, Barbuda! suspină Aranga. Pentru cuterul piraţilor el este într-adevăr omul cel mai potrivit să conducă! Atenţie domnule căpitan.

— A treia capcană! Am văzut-o deja! De data aceasta este plină de mine. Pe George şi Petre ne putem bizui. Sigur au văzut capcana cu mult înaintea noastră. Piraţii s-au asigurat foarte bine.

— Asta trebuie să apreciem. Şi a treia capcană a fost depăşită.

Văzură cum frânghia de oţel cade încet pe fundul mării.

— Fiul dumneavoastră şi marinarul înalt au o siguranţă demnă de invidiat – lăudă Aranga munca celor doi scufundători.

Abia termină spaniolul de spus aceste cuvinte când o zdruncinătură puternică scutură submarinul. Prin fereastră se văzu o lumină palidă. Pe fundul mării chiar sub submarin explodase o mină de pe cablul pe care tocmai cei doi îl tăiaseră. Submarinul nu păţi nimic. Totuşi marinarii se uitară înspăimântaţi unul la altul. Dacă li se întâmplase ceva lui George şi Petre? În capul lui Farrow năvăleau tot felul de gânduri. Dacă explozia i-a aruncat pe cei doi de pe punte? Dacă interiorul submarinului a fost aşa tare zdruncinat atunci cum a fost pe punte? Aranga nu spunea nici un cuvânt. El se uita tăcut în sus, ca şi cum – ar fi dorit să audă ceva, ceva care ar fi însemnat un semn de viaţă de la George şi Petre. Temerile căpitanului nu erau neîntemeiate. Datorită exploziei George şi Petre, deşi stăteau epuizaţi pe puntea submarinului, fuseseră aproape smulşi de pe submarin. Dar cu ultimile lor puteri se ţinuseră strâns de balustradă. Ei reuşiră să învingă presiunea puternică a apei datorită unei croieli speciale ale costumelor lor de scafandri. Dar o nenorocire se întâmplă totuşi. Costumul de scafandru a lui George care fusese puternic lovit de puntea submarinului plesnise. Datorită loviturii George îşi pierdu pe jumătate cunoştinţa, dar îşi reveni repede, mai înainte ca apa mării să-i umple şi casca. Repede îl atenţiona pe Petre şi printr-un semn îi indică să rămână unde era. Reuşi să-şi potrivească totuşi tubul cu oxigen dar apa îi intra în nas ceea ce îl făcea să tuşească şi dacă nu ar fi fost atent chiar să-şi piardă viaţa. George trebui să-şi tină respiraţia şi să ajungă cât mai repede până la uşa camerei de imersare. Când ajunse, intră cât putu de repede înăuntru. Închise după el uşa grea de oţel şi dădu semnalul că se afla acolo. Acum putu în sfârşit să respire prin ţeava subţire ce se găsea acolo. Deja pompele începură să scoată apa şi putea în sfârşit liber şi neîmpiedicat de nimic să respire Era foarte conştient că tocmai reuşise să scape în mod fericit dintr-un mare pericol, aproape mortal. S-ar fi putut ca el şi Petre să fie aruncaţi cât colo de puterea exploziei minei şi era aproape un miracol că totuşi reuşise şi cu casca deteriorată să ajungă până la camera de scufundare fără să se petreacă nici un accident. După părerea lui acţionase aproape numai intuitiv. Când camera de imersare fu goală, uşa care dădea spre holul submarinului se deschise. George se clătină şi căzu în braţele a doi marinari care-l priveau îngroziţi. Dădu din cap în semn de mulţumire în vreme ce cei doi îl ajutară să-şi scoată costumul de scafandru. Abia după ce se odihni puţin merse la proră unde ştia că tatăl său îşi făcea griji în ceea ce-l privea pe el şi Petre.

— Totul este în ordine, îi strigă fiul căpitanului înainte de a ajunge la tatăl său şi la spaniol. Am scăpat numai cu un ochi vânăt din toată dandanaua asta! Iar Petre este sănătos tun! Este

încă afară! Putem să mergem mai departe. O mină a explodat, însă noi nu am putut-o vedea. Explozia s-a produs sub carena navei, pe fundul mării. Căpitanul îşi îmbrăţişa fiul. Asta spunea mai mult decât oricâte cuvinte.

— Mina a avut o putere extrem de mare îi spuse spaniolul foarte serios lui George.

Acesta dori din nou să se îndepărteze însă căpitanul îl reţinu.

— Rămâi aici George!

— Doar n-o să-l las pe Petre singur acolo sus!

Spaniolul dădu din cap cu dezaprobare.

— Mă duc să-mi iau repede un alt costum de scafandru – îi informă George, apoi mă duc din nou sus.

În acel moment se auzi vocea lui Rindow în micul difuzor.

— Domnule căpitan, văd oameni pe una din insule.

— Cât de departe sunt? întrebă repede căpitanul prin interfon.

— La numai două sute de metri! sosi imediat răspunsul. Am tras înăuntru periscopul căci priveau cu mare atenţie suprafaţa apei. Ar fi mai bine să stăm puţin timp liniştiţi aici. Astfel să creadă că un peşte mare a putut determina explozia minei. Petre mai este acolo sus?

— Petre este încă acolo! spuse căpitanul şi îi povesti pe scurt ce i se întâmplase lui George. Să rămânem deocamdată aici, spuse şi Farrow. Nelinişstea piraţilor se va domoli în curând, de vreme ce vor vedea că totul este liniştit. Dar ridicaţi din când în când periscopul să vedeţi ce fac oamenii pe care tocmai i-aţi observat pe insulă. Poate că veţi putea să daţi câteva puncte de sprijin în acţiunea ce trebuie s-o facem. George se îndepărtă de tatăl său şi de Aranga. N-ar fi avut linişte de loc de vreme ce nu ştia ce face acolo sus prietenul său. Îşi luă repede un nou costum de scafandru şi merse din nou în camera de scufundare. Trebuia să ajungă acum sus atâta vreme cât submarinul rămânea pe loc. Mai târziu, chiar dacă ar fi mers foarte încet căţărarea ar fi fost de două ori mai grea. Când camera fu plină de apă, deschise uşa de afară şi urcă până se prinse de balustradă. Peste trei minute ajunse lângă Petru. Acesta se bucură enorm când îl văzu, deoarece el observase casca spartă şi-şi făcea bineînţeles mari griji din această cauză. George îşi puse mâna pe mâna lui Petre şi prin semnale Morse îl informă: „Aproape de insulă. Acum rămânem un timp pe loc. Piraţii urmăresc calea de acces.” Petre dădu din cap, cei doi tovarăşi priviră atent în sus. Astfel puteau să vadă dacă piraţii într-un fel sau altul s-ar fi putut apropia cu vreo navă. După o vreme submarinul porni din nou încetişor. Imediat Petre şi George se ridicară şi luară foarfecele de tăiat în mâini pentru cazul în care ar fi apărut în cale alte capcane. Şi imediat avură din nou treabă. De data aceasta capcana de mine ce păru era formată din corpuri explozive mici încât înlăturarea lor fu mai simplă decât cele de până acum. Submarinul mergea încet mai departe. Deodată însă se opri. Cei doi auziră din interior o

bătaie. Asta putea să fie un semnal de la căpitan ca ei să se întoarcă în interiorul submarinului. Probabil submarinul ajunsese foarte aproape de o insulă, încât nu mai putea fi vorba să se mai dea de alte capcane. Repede ajunseră la camera de imersare în care intrară. Închiseră uşa din afară şi dădură semnalul. Puţin mai târziu în interiorul navei doctorul Bertram îi întâmpină în gang şi îi spuse lui George: Abia acum am aflat totul despre accidentul ce ţi s-a întâmplat. „Mai bine ghinion decât accident!" îi replică George. Şi ghinionul poate fi un accident! Adăugă doctorul. O să mă uit bine la capul dumneavoastră. Dacă ar fi sângerat ar fi trebuit până acum să se închidă, zâmbi George. Ştiţi doar domnule George – prevederea este mama înţelepciunii. Asta este şi în medicină.

— Vă simţiţi bine?

— Bineînţeles, îl asigură George şi se retrase de sub supravegherea doctorului. Şi chiar aşa şi era. Nu simţea nimic deosebit în urma accidentului. Petre întrebă prin casca deschisă.

— Mai folosim costumele de scafandru?

— Încă un pic, poate va trebui să mergem încă odată acolo sus. Hai la prora! Acolo este tata, să-l întrebăm ce mai are de gând să facem mai departe.

V.
SALVAREA ANITEI.

— RINDOW NE-A ANUNŢAT că suntem foarte aproape de o mică insulă, le spuse căpitanul lui George şi Petre care tocmai intrau în cabina de la proră. Piraţii au plecat cu o mică ambarcaţiune la locul exploziei. Ambarcaţiunea are numai doi oameni şi se va întoarce în curând. Rindow anunţă apoi ca luna va intra în scurtă vreme după o perdea de nori. Trebuie să folosim această ocazie pentru a încerca o debarcare.

— Să sperăm că vom reuşi să eliberăm pe tânăra fată fără să curgă sânge, adăugă Aranga.

— Cel mai simplu ar fi – propuse George să aruncăm o grenadă cu gaz pe insulă. Astfel am putea-o căuta liniştiţi.

— Oricât de mică ar fi insula o grenadă n-ar putea ameţi pe toţi oamenii răspândiţi acolo. Trebuie să folosim mai multe grenade în mai multe puncte, sistematic, în aşa fel încât să-i adormim pe toţi timp de 24 de ore. Acţiunea ar cere prea mult timp. Trebuie să folosim altă metodă pentru a o elibera pe tânăra Anita. O debarcare mi se pare necesară. Bineînţeles că vom lua şi grenade cu gaz, chiar şi arme dacă va fi nevoie de luptă corp la corp. Vorbăria aceasta o suporta Farrow numai fiindcă el avea deja planul lui. Şi aşa nu îndrăznea nici George să i se împotrivească. El întrebă numai dacă Petre şi el ar putea să-şi dea

jos costumele de scafandru sau dacă ar fi posibil ca foarte aproape de insulă să fie un baraj de mine.

— În nici un caz, cred eu, spuse Farrow. Căci dacă ar fi fost, înşişi piraţii ar fi puşi în pericol în timpul operaţiunilor lor. Rindow anunţă acum că vasul piraţilor se află foarte aproape de submarin. Să ajungem exact lângă ei – ordonă Farrow. Aşa va fi mai uşor să avem cuterul în mâna noastră. Şi în afară de asta putem ajunge neremarcaţi pe uscat.

— Sunt curios ce figură vor face piraţii când ne vor vedea apărând aşa deodată – remarcă George.

— Mai bine ar fi să nu ajungem aşa aproape de ei încât şi în întuneric să le vedem clar feţele – replică căpitanul. Probabil vom reuşi să eliberăm prizoniera fără ca piraţii să observe. Şi pentru că, sigur au multe provizii pe insulă să nu moară de foame, le vom distruge cuterul aşa încât să nu poată să ne urmărească. Astfel vor fi pe deplin pedepsiţi pentru toate relele ce le-au făcut.

— Poate dura ani, adăugă spaniolul până când oamenii de pe această insulă pustie vor fi găsiţi.

— Atâta pagubă, spuse căpitanul. Dacă noi am face un raport poliţiei mexicane li s-ar întâmpla ceva şi mai rău. Aici pot avea un stil de viaţă a la Robinson Crusoe în mai multe exemplare. Şi acum trebuie să ne urcăm în turn. Farrow trase rulourile de oţel la ferestre şi apoi părăsiră împreună cu Aranga sala de la prora şi se îndreptară spre cabina de comandă.

Acolo Rindow anunţă: Acum ne-am apropiat destul de mult de cuter domnule căpitan. Nu mai este decât o săritură până la mal. De o bucată de vreme însă n-am văzut nici un om ia bord. Se pare că toţi au coborât pe uscat.

— Cu atât mai bine pentru noi, dădu din cap Farrow.

— Dacă nu s-ar fi simţit în siguranţă ar fi lăsat cel puţin un om de pază pe vas constată spaniolul.

— Dă-mi voie să arunc o privire, spuse Farrow şi se îndreptă spre periscop.

El se uită câteva minute foarte atent într-acolo, dădu din cap de două ori apoi spuse:

— Se pare că aveţi dreptate domnule Rindow. Luna va intra în curând sub perdeaua de nori. Atunci, să ne apropiem puţin de cuter, să ieşim la suprafaţă, să ancorăm şi să ne căţărăm afară. Nu va fi aşa de greu căci puntea lui este numai cu puţin mai înaltă decât a noastră, ce vom face mai departe, asta ţine de dumneavoastră.

Cele câteva minute care s-au scurs i se părură lui George mai lungi decât câteva ore. Ardea de nerăbdare să ajungă pe uscat pentru a o salva pe Anita. În sfârşit căpitanul care rămăsese lângă periscop dădu comanda ca elicele submarinului să facă câteva turaţii înapoi. Deodată simţi o uşoară lovitură. Submarinul stătea perete în perete cu cuterul. Abia acum ordonă să se pompeze apa din tancurile de balast. Încet, submarinul se ridica la suprafaţă.

George stătea deja în faţa scărilor de metal ce duceau în turn. Când turnul ieşi suficient din apă, apăru şi el având grijă să nu facă nici un zgomot în cazul în care totuşi şeful piraţilor ar fi lăsat pe cineva de pază. De fapt nici nu i se potrivea lui Barbuda care se dovedise aşa de viclean, chiar foarte inteligent, să-i scape aşa o măsură de siguranţă. Dar totul era foarte liniştit pe cuter. George se uită pe puntea cuterului pentru a se asigura încă odată că acolo nu se afla nimeni. Era foarte întuneric şi nu simţi că se mişcă ceva. Era linişte. La centura lui George se aflau armele lui obişnuite şi două grenade de mână cu gaze somnifere. El rămase în turn până când submarinul se mai ridică puţin în aşa fel încât să poată sări mai uşor pe puntea cuterului. El ştia că echipajul care lua parte la expediţia de pe uscat era pregătit în orice moment de luptă. Ca întotdeauna dorea să fie primul care să urce pe cuter şi apoi să meargă pe insulă. Era pentru el, aşa ca o chestiune de onoare. Căpitanul apăru în turn şi-l sfătui să nu fie neprevăzător nici la mal nici mai încolo pe insulă deoarece mai puteau fi capcane. George îi ceru să ia cu el suliţele. Tatăl său fu de acord şi adăugă: Vom merge şi noi după tine în şir indian pe cuter.

— Atenţie! Aşteaptă pe balustradă până vom fi toţi acolo sus! Nu mi-ar place să ne întâlnim nici măcar cu un singur paznic. Probabil paza la mal va fi foarte aproape de cuter. Aşa vor putea să ne recunoască mai bine ei decât noi pe ei în cazul că vom părăsi cuterul şi vom ajunge la uscat.

— La acelaşi lucru mă gândesc şi eu, remarcă Aranga care încerca să lase să nu se vadă faptul că nu prea avea chef să coboare pe uscat. Probabil că este pusă vreo plasă ce nu ne permite să vedem nici un pericol acolo.

— Atenţie! Pe punte! ordonă căpitanul încet.

George nu aşteptă să i se spună de două ori, de îndată ce simţi sub picioare puntea, păşi puţin într-o parte în aşa fel încât să le facă loc şi tovarăşilor săi. Abia făcu însă câţiva paşi, că se pomeni prins de nişte braţe puternice. O mână enormă îi astupă gura pentru a-l împiedica să strige, imediat fu ridicat de omul ce părea să aibe puteri de uriaş şi fu smucit într-o parte. În aceste condiţii George nu-şi mai putu avertiza camarazii. Ei vor cădea în aceeaşi capcană. Cu toate că în primul moment fusese înspăimântat nu dorea în nici un caz să se lase învins. Îşi eliberă cu grijă mâna dreaptă fără ca omul ce-l ţinea să observe. Acum se gândea repede ce armă ar fi cea mai potrivită de folosit în acest caz. Omul cu puteri de uriaş îşi dăduse seama de multişor, că ceea ce ţinea el în braţe nu era un bărbat adevărat ci un biet adolescent, aşa că nu-i dădu prea multă atenţie. Şi aici greşi. Cu precauţie George îşi strânse pumnul mâinii drepte şi în scurt timp uriaşul trebui să recunoască că un tânăr putea foarte bine să se apere. George putu uşor să deslușească în întuneric capul piratului şi cu un pumn bine plasat şi nişte figuri de jiu-jitsu pe

care le învăţase de la prietenul său Petre, îl doborî. Bărbatul scoase un sunet răguşit şi căzu lat în vreme ce braţele i se descleştau de pe corpul lui George. Ca să fie mai sigur, George îngenunche uşor şi-i mai dădu un pumn scurt dar puternic. Uriaşul leşină. Acum îi fu mai uşor lui George să scape. Dar nu mai trebuia să fugă, căci lângă el se aflau deja tatăl său şi Petre.

— Ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul repede.

— Un paznic, răspunse George.

Atunci Farrow înţelese.

— Bine lucrat! îl lăudă Petre încet. Legaţi-l ordonă căpitanul adresându-i-se lui. Legaţi-l cu ceva ca să nu se poată rostogoli şi puneţi-i un căluş în gură să nu poată face gălăgie. Un-doi, Petre îndeplini ordinul. Era foarte îndemânatic în aşa ceva. Tovarăşii săi puteau liniştiţi să se bizuie pe ei, erau siguri că nu se va putea dezlega. Precauţi o porniră mai departe. Toţi cei 20 de membri ai echipajului, erau deja pe puntea cuterului şi mergeau atât de încet încât dacă s-ar fi aflat o a doua grupă te capătul cuterului sigur nu i-ar fi auzit. Dar în afară de uriaş nu se mai afla nimeni pe puntea cuterului. Farrow în ciuda nerăbdării fiului său ordonă să fie controlat tot cuterul. În special îl interesa camera de muniţii unde erau o grămadă de grenade, cartuşe, pistoale şi puşti automate. Dacă reuşim s-o eliberăm pe sora lui Gardena, va trebui să lăsăm aici o bombă cu aprindere întârziată – ordonă Farrow. Bineînţeles că mai întâi trebuie să ne punem nava noastră la adăpost. De asta se va ocupa Rindow în timp ce noi vom fi pe uscat. El se întoarse spre balustradă şi-i spuse astea ofiţerului prim care stătea în turnul submarinului. Căpitanul asculta atent ca pentru a-şi da seama dacă pe ţărm s-ar fi putut afla vreo iscoadă, dar nu se auzea nimic ce să trezească vreo bănuială. De pe balustradă se întindea o sarma groasa până la mal pe care piraţii o folosiseră deja. Ea le va fi folositoare şi celor de pe submarin pentru a ajunge repede şi neobservaţi pe ţărm. George se caţără pe balustrada însă nu făcu nici un pas înainte ci le făcu loc tovarăşilor care-l urmau. Abia când ajunseră pe uscat o luă înainte. Foarte aproape îi urma Petre, apoi venea căpitanul şi ceilalţi marinari în şir indian. Malul stâncos era foarte îngust apoi urma pădurea în care se desluşea o cărare foarte curată. George îşi încordă din nou auzul şi coti apoi pe cărare. Mergea însă foarte încet pentru a evita orice eventuală capcană. Un sfert de oră, o jumătate de oră, oamenii de pe submarin îl urmară. Nu se ivi însă nici o piedică. Aşadar piraţii se bizuiau numai pe barajele de mine şi pe uriaşul pe care-l lăsaseră pe cuter. Deodată George se pomeni la marginea unui luminiş. Dacă n-ar fi aparul luna tocmai atunci George nu l-ar fi remarcat. Aici se aflau câteva colibe. Aşadar aici aveau piraţii un fel de sediu. De la ferestrele unei clădiri micuţe se vedea un fir de lumină pe insula. Apoi deodată se auziră nişte înjurături mânioase. Probabil piraţii erau tocmai pe punctul de a-şi împărţi prada luată de pe iahtul lui

Luigi Arrantes. Din asta uşor se putea să se işte cearta pentru că fiecare-şi dorea pentru el partea cea mai mare. Pentru cei de pe submarin, acest lucru nu putea decât să-i bucure, ei fiind aşa de preocupaţi de treburile lor încât nu prezentau nici un pericol.

George se furişă cu grijă lângă următoarea cabană. O voce groasă se auzea tocmai acum din clădire. „Doar i-am spus căpitanului nu odată de inutilitatea barajului de mine. Este pur şi simplu o prostie! De câte ori am sărit în sus de groază când exploda vreo mină distrusă din greşeala de vreun rechin pe fundul mării! Nava ciudată care ne-a urmărit un timp zace demult undeva, pe fundul mării." George îi dădu acestuia dreptate. Cearta deveni şi mai aprigă, George folosi acest timp pentru a ajunge tot pe furiş la următoarea căsuţă; şi aici se întâmpla acelaşi lucru. Piraţii îşi împărţeau prada folosind aceleaşi îngrozitoare înjurături.

Voce „Ceasul îmi aparţine mie, chiar eu l-am luat din cabina mexicanului!". Şi de aici cearta se înteţi. Cei de pe submarin se strecurară pe lângă alte căsuţe. Deodată George se opri şi-şi ridică mâinile în semn de avertisment. O voce de fată care plângea străbătea noaptea.

— Ai milă de mine domnul meu! Eu nu v-am făcut nimic. Duceţi-mă înapoi la Sân Juan. Fratele meu vă va răsplăti din belşug. N-o să întrebe nimeni cine sunteţi. Va fi fericit numai să fiu din nou acasă. Să speram că mai este în viaţă. Sigur nu l-aţi găsit pe iaht?

— Nu, porumbiţa mea, de câte ori să-ţi spun! râse uşor o voce de bărbat. Fratele tău a fost pur şi simplu aruncat peste bord după răpirea ta. Aşa se comportă domnii din lumea bună! Nu-şi fac prea multe probleme când e vorba de viaţa unui om. Nu porumbiţa mea, nu-ţi dau drumul! Numai tu mi-ai lipsit din cuibuşorul meu. Eşti aşa de drăguţă şi pentru că te împotriveşti un pic, nu poate decât să-mi placă mai mult. Fii atentă o se ne împăcăm cu timpul, mult mai bine unul cu altul! Îmi eşti mai preţioasă decât tot aurul pe care fratele tău ar putea să mi-l dea. Hai odată mai aproape de mine!

În acel moment George apăru în cadrul uşii. Un bărbat înalt, cu umerii largi stătea cu spatele la el în mijlocul camerei şi încerca să tragă spre el o tânără ce se apăra cu disperare.

Cu îndemânare de pisică George se plasă în spatele bărbatului şi cu un pumn îl lovi exact la bărbie. Bărbatul se clătină. O a doua lovitură bine executată îl doborî la pământ. Petre şi căpitanul erau de mult în încăpere şi urmăriră îndeaproape tot ce se petrecea. Când George se pregătea să-l lovească din nou, Petre îngenunche lingă Barbuda pentru a-l lega cu frânghia pe care o avea tot timpul la el şi pentru a-i pune un căluş în gură. Fata rămase ca o stană de piatră… George merse lângă ea şi-i şopti:

— Domnişoară Gardena, să nu scoateţi nici un sunet vă rog! Am venit să vă salvăm. Urmaţi-ne! Dar faceţi-o încet!

— „Unde este fratele meu?” hohoti fata.

— Este foarte bine, la bordul vasului nostru! îi răspunse George cu o voce care o îmbărbăta. Tânăra îşi muşcă pumnii pentru a nu scoate un ţipăt de bucurie. Apoi dădu din cap cu o faţă strălucitoare de fericire.

— Vă mulţumesc foarte mult domnilor! O să fiu foarte liniştită şi o să vă urmez pentru că am încredere în dumneavoastră.

— Staţi foarte aproape în spatele meu! îi ordonă George, apoi se întoarse.

Toţi piraţii erau aşa de preocupaţi de împărţirea prăzii încât nu remarcaseră nimic din ceea ce se întâmplase. George se bucură în linişte numai imaginându-şi ce mutre vor face piraţii când îşi vor găsi şeful aşa de bine legat şi imobilizat în coliba lui. Ar fi dorit să le vadă figurile, dar era imposibil. Şi ce se vor mai speria când le va exploda şi cuterul de care între timp se ocupase Rindow. Când ajunseră din nou pe nava piraţilor George şi Petre luară piratul – paznic şi-l duseră în pădure pentru ca explozia să nu-i pricinuiască nimic un rău.

Fata ca şi toţi ceilalţi membri ai echipajului, cu excepţia lui George şi Petre urcară pe cuter şi apoi imediat pe submarin. George căută acum camera de muniţii. Petre construise nişte grenade care explodau abia la patru minute de la aprinderea şnurului. O asemenea grenadă puseră ei în lada cu muniţii de pe vasul piratului. Apoi cu cea mai mare viteză săriră peste balustrada cuterului şi se urcară pe submarin. Exact în acel moment submarinul îşi porni motoarele urmând indicaţiile date de căpitan. De baraje cu mine sau instalaţii de alarmă nu mai aveau de ce să se teamă. Cu mare viteză submarinul ieşi din canalul îngust ce lega insulele între ele. Luna îşi arunca lumina de argint pe suprafaţa apei. Căpitanul comandă să fie pornite şi compresoarele aşa încât viteza submarinului se dublă. Trecură trei minute de la venirea pe submarin a lui George şi Petre. Cu fiecare secundă explozia de pe cuter se apropia. Deodată se ridică o coloană de flăcări spre cer. Un zgomot asurzitor îi urmă, un val de aer cald lovi submarinul. Apoi totul se linişti. Căpitanul Farrow strigă:

— Acum piraţii vor avea ceva mai bun de făcut decât să se certe pe pradă. Sunt fericit că am reuşit totul fără să se verse sânge, spuse spaniolul. Revederea dintre frate şi soră a fost emoţionantă. Numai vederea acestei scene îi răsplătea pentru toate necazurile şi eforturile lor pe cei de pe submarin.

Paolo Gardena dădu cu încuviinţarea căpitanului un mesaj telegrafic poliţiei mexicane, descriind exact locul unde piraţii îşi aveau cuibul. Acum, că nu mai puteau fugi de pe insulă, nu mai puteau scăpa de ceea ce ei meritau de fapt.

Submarinul îşi reluă calea spre vest. Căpitanul dorea să-i lase pe ascuns pe fraţii Gardene cât şi pe Aranga undeva pe uscat

pentru ca mai apoi să se îndrepte spre sud, călătorind astfel în jurul continentului.

Sfârşitul volumului: **VRAJA DIN MAREA SARGASELOR.**

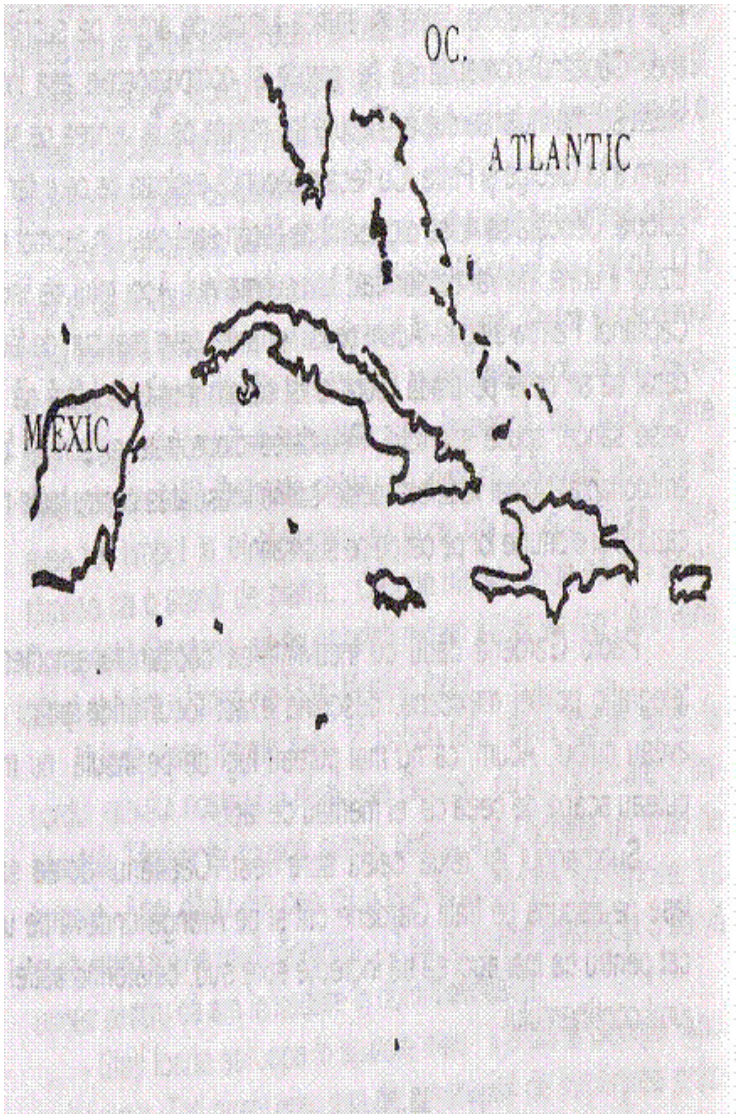

Pline de peripeţii sunt întâmplările ce le vor întâmpina George şi tovarăşii săi porniţi din nou la drum. Noile aventuri le veţi putea urmări citind volumul următor.

În numărul următor:

UN AL DOILEA FARROW.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro